

ЗМІСТ:

Вступ

1

ЧАКЛУН І СТРИБУЧИЙ КАЗАНОК 19

2

ФОНТАН ФОРТУНИ 38

3

ВОЛОХАТЕ СЕРЦЕ МАГА 61

4

БЕБІТПРЕБІТІ ТА ІІ РЕГОТЛИВИЙ ПЕНЬОК 80

5

КАЗКА ПРО ТРЬОХ БРАТІВ 105

Особисте звернення Жоржет Мюлер 126

7

Вступ

«Казки барда Бідла» — це збірка оповідок, написаних для юних чаклунів та чарівниць. Їх століттями читали малюкам на ніч, і тому, скажімо, «Стрибучий казанок» і «Фонтан фортуни» не менш популярні серед учнів Гогвортсу, ніж «Попелюшка» чи «Спляча красуня» серед дітей-маглів.

Бідлові оповіді багато в чому нагадують наші казки: у них завжди винагороджуються чесноти й карається лиходійство. Проте помітна й одна істотна різниця. У маглівських казках головний герой чи героїня потрапляють у халепу через чари: лиха відьма отрує яблуко чи присипляє принцесу на сотні років, чи

перетворює принца на огидну потвору. Натомість у «Казках барда Бідла» діють персонажі, котрі самі володіють чарами, однак виявляється, що їм не легше долати перешкоди, ніж нам самим. Бідлові оповіді допомогли багатьом поколінням батьків-чарівників пояснити своїм дітям цю болісну життєву істину: чари завдають не менше лиха, ніж рятують від нього.

Ще одна помітна відмінність цих казок від маглівських у тому, що Бідлові відьми набагато активніше шукають свого щастя, ніж наші казкові героїні. Аша, Алтеда, Амата й Бебіті Ребіті — це все чаклунки, що творять свою долю власними руками замість надовго засинати або чекати, коли їм хтось поверне загублений черевичок. Єдиний виняток з цього правила — безіменна панна з «Волохатого серця мага», яка діє подібно до наших книжкових принцес, проте кінець цієї казки аж ніяк не можна назвати щасливим.

Бард Біда жив у XV столітті й більшу частину його життя повито таємницею. Відомо, що він народився у Йоркширі, і єдиний уцілілий дереворит зображає його з розкішною бородою. Якщо його оповіді достовірно віддзеркалюють його думки, то він, очевидно, симпатизував магам, котрих вважав скоріше необізнаними, ніж злими. Він з недовірою ставився до темної магії і гадав, що всі найгірші вияви чаклунських лиходійств були спричинені загальнолюдськими рисами — жорстокістю, байдужістю чи самовпевненим зловживанням своїми здібностями. У його казках перемагають не ті персонажі, що володіють наймогутнішими чарами, а ті, що вирізняються добротою, здоровим глуздом і винахідливістю.

Серед нинішніх чаклунів схожих поглядів дотримувався, як відомо, професор Албус Персіваль Вульфрик Браян Дамблдор, кавалер ордена Мерліна (першого ступеня),

